

Θε λεπτομέρεια τις τρέλλες του Ντούγκλας και της έλεγα πως μπορούσε να τον πιάσει επί' αυτοφώρου. Η Μάργκαρετ λοιπόν, δίχως να βάλει τίποτε στο στόμα της από τη στενοχώρια, έδοποιήσε πως δεν θα πήγαινε στο γραφείο και τράβηξε για το Χαύδ Παρκ, όπου είχε ραντεβού ο Ντούγκλας, όπως έλεγε το γράμμα...

Το πάρκο σ' εκείνο το μέρος ήταν έρημο. "Ένας κίτρινος ήλιος έπαιζε κατά νερά της μικρής λίμνης.

Η Μάργκαρετ έβριζε μια ματιά τριγύρω κι' ύστερα πήγε και κάθισε σ' ένα πάγκο, πίσω από μερικούς κίτλους θάμνους για να βλέπει δίχως να φαίνεται. "Α! Πόσο πονούσε! Πόσο υπέφερε κεινη την ώρα! Τι θα το έλεγε, όταν θα τον έβλεπε με τη φίλη του: "Ήξερε τί θα το έλεγε. Θα τον οιούριζε όπως το φίλιζε!

Πέρασε έτσι μιση ώρα κι' όμως δεν φάνηκε κανείς. Μά γιατί δεν έρχονταν: Πόση ώρα περίμενε ακόμη; Το κεφάλι της άρχισε να της πονάει. Τα μάτια της θάμπωσαν από τα δάκρυα... Πόσο ήθελε να πεθάνη... Ναι, να πεθάνη!...

"Άξαρνα, ένοιωσε δυό χέρια να τυλιγμένας γύρω της, κι' η Μάργκαρετ βρέθηκε στην άγκαλιά του Ντούγκλας.

—"Εσύ! Έκανε ασασιωμένη.

—"Μά, ναι, έγω είμαι! της απάντησε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

Η Μάργκαρετ τα είχε χαμένα.

—"Ήξερες λοιπόν; τον ρώτησε.

—"Αφού είχα γράψει έγω το γράμμα!

—"Ω! Μά είσαι ένα τέρας! Μά με βασανίσες έτσι δυό δλόκληρες ώρες!

Ο Ντούγκλας την έπιασε από τους καρπούς των χεριών και την κύτταξε βαθιά στα μάτια, σαν να ήθελε να διαβάσει στα βάθη της ψυχής της.

—"Πόνεσες; τη ρώτησε.

—"Ναι... του απάντησε ταπεινωμένη.

—"Κι' έγω πονούσα τόσες μέρες... ψιθύρισε ο Ντούγκλας.

Και με δακρυσμένα μάτια, την έσφιξε στην άγκαλιά του, εὐτυχισμένος. Η Μάργκαρετ ήταν πάλι δική του. Τον αγαπούσε τώρα σ' αλήθεια! Κανείς άλλος άνδρας δεν ήα μπορούσε πειά να την παρασύρει σέ μια τρελή περιπέτεια...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ' ΠΛΑΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΠΟΝΩΝ

"Ένας κύριος έπεσκέφθηκε για τρίτη φορά τον οδοντοίατρό του, για να τον βγάλει ένα τρίτο δόντι.

—"Α! Καλημέρα! τοΰπε ο οδοντοίατρός του εὐγενέστατα, μόλις ο πελάτης του μπήκε μέσα στο ιατρείο του. Θα κάνουμε καμιά τρίτη έξαγωγή;

—"Δυστυχώς, ναι, του απάντησε, άπαρηγόρητος, ο πελάτης.

—"Καθίστε, παρακαλώ.

—"Νά καθήσω ;... "Άλλά, δεν άκούω την κόρη σας...

—"Την κόρη μου; άπόρησε ο οδοντοίατρός.

—"Ναι, αυτή πουσαιζει πιάνο στο δίπλανο δωμάτιο, την ώρα που μου κάνατε τις προηγούμενες έξαγωγές. Μην ξεχνάτε ότι κι' αυτό τον λόγο έρχομαι πάλι σέ σάς... Για ν' άκούσω την κόρη σας. Διφορετικά, θα πήγαινα σ' άλλον οδοντοίατρό. Η μουσική, βλέπετε...

—"Α! Έκανε ο οδοντοίατρός, θέλετε να πητε ότι σάς άρέσει ν' άκούτε μουσική την ώρα που θα σάς βγάλω το δόντι ;...

—"Βεβαίωστατα.

—"Της θιας γνώμης είμαι κι' έγω, κύριε, του έτόνισε ο οδοντοίατρός. Πιστεύω άκραδάντως ότι η μουσική γλυκαίνει τον πόνο...

—"Ακριθώς! συμπέρανε κι' ο πελάτης. Τίποτα δεν άνακουφίζει έναν μικρό πόνο, δσο... Ένας μεγαλειτερος!

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΞ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

Η άφιξις του "Θωνος στας "Αθήνας. Η ανάθεσις επί της "Ακροπόλεως. Το δίστιχο του Βύρωνος. Ο "Θων και τα δανειά. Το περισευμα του θσασοφυλακίου. Κκι προπληρωμές. Ο "Θων κι' ο γερεχωριστής. Η καλωσύνη και η ευγενεία του Βασιλέως. Οι πρωτοχρονιατικοί μποναμαδες της βασιλείσσης "Αμαλίας, κλπ.

Την πρώτη μέρα ποΰθε ο "Θων στην "Αθήνα, άφοϋ άναπαθήκε λίγες ώρες στο πρόχειρο καλύτι του — ένα μικρό ξύλινο σπίτι — έξέφρασε την έπιθυμία ν' ανέθι στην "Ακρόπολι. Η ήμερα εκείνη όμως ήταν βροχερή κι' α' αόλοουθο του κατοΰθησαν να τον πείσουν ν' αναβάλλη την άνάθεσί του. Την έπομένη όμως έπραγματοποίησε τον διακαή τον πόθο. Και νέος, όπως ήταν, άνέθικε γοργά-γοργά πάνω στον "Ιερό Βράχο και μόλις έβγασε μπροστά στον Παρθενώνα, έτρεξε και φίλησε έναν από τους στύλους του! Κατόπιν ζήτησε να ιδη την μαριμαρινή στήλη, στην άποία ο Βύρων έγραψε το παρακάτω τρομερό κατηχητήριο κατά των αυταπειωτών του:

Quid non fecerunt Goti

fecerunt Scoti.

Το δίστιχο αυτό ο "Θων το διάβασε μεγαλοφώνως, κουνώντας διληδρά το κεφάλι του.

Ο βασιλέας "Θων ήταν άπλοϋτος έθλιος των δανείων. "Όταν κάποτε του παρουσίασαν το διάταγμα της έγκρίσεως ενός δανείου 500.000 δραχμών — τις όποιες έψιμσε το Σμιθούλιο της "Επικρατείας — ο "Θων, όργισμένος, άρνήθηκε να βάλει την υπογραφή του κι' έπέστρεψε το διάταγμα άναπόδοτο.

Κατά τα Ναυπλιακά, όταν το ύπουργείο του "Αιματος ζήτησε την ονομολόγησι ενός μαροδανείου, που ήταν άπαράτητο για τα έξοδα της άποστολής στρατού κατά του Ναυπλίου, ο "Θων άρνήθηκε να το έγκρίνη κι' αυτό, μολονότι κινδύνευε ο θρόνος του από τους έπαναστάτες. Και έτσι άναγκάστηκε ο πρωθυπουργός "Αθ. Μιαούλης να δανεισθή ένα προσωπείο του έγγυσι από την Τράπεζα 100.000 δραχμές, για τα έξοδα της άποστολής στρατού κατά των έπαναστατών.

Η οικονομία αυτές του "Θωνος είχαν ένα καλό άποτέλεσμα. Έβγασε δηλαδή έποχη — κατά τα τελευταία χρόνια της βασιλείας του "Θωνος — που το κρατικό θσασοφυλακίο είχε περισεύματα! "Ετσι, στο 1859, το Κεντρικό Ταμείο του κράτους είχε περισεύματα που υπερβάναν το ένα εκατομμύριο ταλήων! Κι' ο κεντρικός ταμίας, ο περιφίρμος Χριστόδουλος, έλεγε καταχαρούμενος στους ύπαλλήλους:

—"Ελάτε, βρε άδερφέ, να σάς πρατηλώσω από τρεις μισθούς!... Γιατί δεν έρχεσθε ;...

Παρ' όλη την άνθηρή κατάστασι του κρατικού ταμείου όμως, ο "Θων άρνιόταν έπιμόνα να έγκρίνη κάθε δαπάνη, που του ζήτησαν οι ύπουργοί του.

—"Μά τί θα τα κάνουμε τόσα περισεύματα; τον ρωτούσαν οι ύπουργοί.

—"Άς μένουν στο ταμείο! άπαντούσε στερεότυπα ο βασιλέας. Δέν σαπίζου ν'...

Κι' όμως, ο "Θων δεν ήταν φιλάργυρος. Λέγεται μάλιστα ότι δυό φορές μόνον, κατά την διάρκεια της βασιλείας του, έβασε χρήματα με τα ίδια του τα χέρια. Για πρώτη φορά στα βαρβαρία της κόρης του νομαρχού "Ηλιοπούλου. Τότε πήρε στα χέρια του, για μ' αργότερα άτιμια — σύμφωνα με το έθιμο — ένα είκοσιπεντατάρακι. Κι' έβλη μιά φορά πάλι, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, στο παλάτι, ένας γέρος άγωνιστής. Έκει που έσκυβε ο άγωνιστής να προσκνήση, τοΰπασαν άπό το σέλαχι μερικά δεικάρες στο πάτωμα. Τότε ο "Θων, με την παρομοιδή ευγένειά του, έσκυψε, μάζεψε τις σκορπισμένες δεικάρες και τις έβασε στον άφελή άγωνιστή, που είχε μείνει σαν άγαλμα, ύμμητος και άάνητος.

Κάθε Πρωτοχρονιά, η βασίλισσα "Αμαλία έδενε δέκα χιλιάδες δραχμές για δύο "Αγιοβασιλιάτικα, τα όποια έστελνε στα παιδιά του ύπηρετικού προσωπικού των άνακτόρων. Συναρτίως άγόραζε χρήσιμα πράγματα, φορεματάκια, καπελλάκια κλπ. κι' έγραφε μόνη της, στα χαρτιά που καρφίτσωνε πάνω σέ κάθε δέφρο, τα όνόματα των παιδιών, που τα θυμώνα έλα.

Τα δέφρα αυτά ήσαν πραγματικώς φεραστικά, γιατί σήμασε, με την άκρίβεια, έδπρεπε νύχη κανείς διλόκληρη περιουσία, για ν' άγοράση!

λης, έλεγε καταχαρούμενος στους ύπαλλήλους:

—"Ελάτε, βρε άδερφέ, να σάς πρατηλώσω από τρεις μισθούς!... Γιατί δεν έρχεσθε ;...

Παρ' όλη την άνθηρή κατάστασι του κρατικού ταμείου όμως, ο "Θων άρνιόταν έπιμόνα να έγκρίνη κάθε δαπάνη, που του ζήτησαν οι ύπουργοί του.

—"Μά τί θα τα κάνουμε τόσα περισεύματα; τον ρωτούσαν οι ύπουργοί.

—"Άς μένουν στο ταμείο! άπαντούσε στερεότυπα ο βασιλέας. Δέν σαπίζου ν'...

Κι' όμως, ο "Θων δεν ήταν φιλάργυρος. Λέγεται μάλιστα ότι δυό φορές μόνον, κατά την διάρκεια της βασιλείας του, έβασε χρήματα με τα ίδια του τα χέρια. Για πρώτη φορά στα βαρβαρία της κόρης του νομαρχού "Ηλιοπούλου. Τότε πήρε στα χέρια του, για μ' αργότερα άτιμια — σύμφωνα με το έθιμο — ένα είκοσιπεντατάρακι. Κι' έβλη μιά φορά πάλι, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, στο παλάτι, ένας γέρος άγωνιστής. Έκει που έσκυβε ο άγωνιστής να προσκνήση, τοΰπασαν άπό το σέλαχι μερικά δεικάρες στο πάτωμα. Τότε ο "Θων, με την παρομοιδή ευγένειά του, έσκυψε, μάζεψε τις σκορπισμένες δεικάρες και τις έβασε στον άφελή άγωνιστή, που είχε μείνει σαν άγαλμα, ύμμητος και άάνητος.

Κάθε Πρωτοχρονιά, η βασίλισσα "Αμαλία έδενε δέκα χιλιάδες δραχμές για δύο "Αγιοβασιλιάτικα, τα όποια έστελνε στα παιδιά του ύπηρετικού προσωπικού των άνακτόρων. Συναρτίως άγόραζε χρήσιμα πράγματα, φορεματάκια, καπελλάκια κλπ. κι' έγραφε μόνη της, στα χαρτιά που καρφίτσωνε πάνω σέ κάθε δέφρο, τα όνόματα των παιδιών, που τα θυμώνα έλα.

Τα δέφρα αυτά ήσαν πραγματικώς φεραστικά, γιατί σήμασε, με την άκρίβεια, έδπρεπε νύχη κανείς διλόκληρη περιουσία, για ν' άγοράση!

ΓΝΩΜΙΚΑ

Η εὐτυχισμένη στιγμής της ζωής μας μοιάζουν με καρφιά, μυτηγιμένα έδώ κι' εκεί άταχτα πάνω σ' ένα τοίχο. Μας φαίνονται πολλά με την πρώτη ματιά, αλλά όταν τα μαζεύουμε, θα ιδούμε ότι δεν μπορούμε ούτε τη χούφτα μας να γεμίσουμε με αυτά.

Βοσσουνέτος

